

1440 perccel éjfél után

Mikor nem figyelek eléggé, és mégis elnyom az álom,
 fehér hajú, rémült alteregó tapad a retinámra,
 tegnap ki akarta kaparni a bőre alatt tekergő férgeket,
 túl gyorsak voltak, ha sikerült is egyet
 földhöz vágnia, a lábszáron rögtön visszamászott,
 kapkodni kezdte ismeretlen betegségtől hulló fogait,
 keresztülestek áttetsző tenyerén, rá a cipőkre,
 tapinthatatlan, lidérces jelenlét vette üldözőbe,
 nagy nehezen egy felborult kuka mögé rejtőzött,
 meglátta, hogy éppen mögötte tornyosul, felordított,
 próbált elrohanni a pudinggá vált aszfaltban
 egy szétfolyó, nevetséges happy end felé,
 hirtelen kopár, viharos sziklaperemen állt,
 forogva-pörögve zuhanni kezdett a kanyonba,
 a hányinger tetőfokán padlóhoz csapódott egy
 éjszakai vidámpark tükörútvesztőjében,
 évekig, évekig bolyongott a csarnokokon át,
 hosszúra nőtt körmeivel félőrülten kifeszített
 egy csillogó panelt a falakból, keresztülmászott,
 fel a végtelenné szűkült lépcsősoron a derengő pontig,
 félve kilesett a rés mögül, nagyon lassan,
 nyikorogva kitárta belülről a szekrényem ajtaját,
 percnyi merev csend után arcomra szorította a párnát,
 hiába kapálóztam, betuszkolt a fekete lyukba,
 lelökött egészen a tükörszobák labirintusáig,
 lenyelte a rám zárt szekrény kulcsát,
 a takarónk alá feküdt, és átkarolta derekad.

FARKAS Gábor

Hibátlan csillag alatt fekszel

A CF osztályon

Oda útra vettem csak jegyet,
 de a mozgólépcsőn fölfelé -
 ahogy rám vetült a mennyezet -
 eszembe jutott, hogy jönnék még,
 és hiába vonszolt a lépcső,
 ez a gondolat nem engedett
 felemelkedni a peronról.

Olyan ritmusa lett a hangnak,
 amilyen az önvádnak lehet,
 mikor buzogányként dörömböl
 az elnyomott lelkiismeret.

Mert viszolyogtam sebeidtől,
 csak óvatosan érintettem.
 Egyszerre hívtál, taszítottál:
 a másiktól függünk mindketten.

A vonatról küldtem sms-t
 (mintha valamit jelentene),
 tudod, amolyan szokványosat:
 „reggel érkezem, a hűtőben
 hagytam ezt-azt, az inhalátort
 se felejtsetd, egyél-igyál, ne várj.”

És tényleg nem vártál semmire,
 és én se értem vissza reggel.
 Azonosultam az önváddal,
 te pedig az emlékezettel.

Újra úton. Vagy inkább mindig:
el tőled, aztán vissza hozzád.
Fibrózisod áthangolódik
a karcolatok ritmusává.

A kattogó sínek moraja,
a vas azóta sem hagy nyugton.
Egymástól már sehol sem vagyunk.

Szűrőd a mindenségéből
hatvanöt maroknyi levegőd,
de kicsúszik ujjaid közül.
Meghatároz a tisztás élet,
és meghatározottságodból
nem tudlak, pedig mentenélek.

Hibátlan csillag alatt fekszel
önmagadra éhező testtel.

Vers a versről

Látok egy szoknyát -
nem, nem - inkább:
gondolok egy szoknyára.
Vagy:
a nőre a szoknyában.

A szél fújta redők
a ritmus.

A mosoly az arcon
a rím.

És minden rám vetett tekintet
egy-egy
félreértett metafora.

Credo nélkül

mindig úgy voltam vele
 hogy a Credo-t csak mondom
 gépiesen a misén
 a többiek után
 mégis tudom szavait
 nem kellett soha
 még diákként sem bemagolnom
 egyszerűen tudtam mert
 sokat kellett mondani

ma már nem tudok
 hibátlanul imádkozni
 kikoptam a templomból
 felejték

felejttem pontról-pontra
 a liturgiát
 a pap szavaira adandó
 tanult válaszokat

Credo nélkül hiszek
 vagy csak állítom hogy –

VASAS Tamás

Gyónatlan évszakok

szégyelltem, hogy nem tudok
 korcsolyázni

nem tudom, miért mentem ki
 mégis aznap este

tíz percet kértem tőled

ennyi pont elég volt, hogy lássalak
 beleolvadni a tarka dzsekikbe,
 én pedig átmászok
 a kerítésen

mintha a semmi lépcsőin
 szaladtam volna, az utca
 kihalt volt, a zene is csak
 lassan távolodott

úgy éreztem akkor, a félhold is
 egy rám görbülő gúnyos vigyor

már megint nem sikerült, súgta

de nincs nagy baj

ügyelj, hogy kezdted a mondataid

“nyáron úgyis itt esszük majd
 a vattacukrot, a főtt tengerit,
 éppen úgy, ahogy mindig,
 ahogy megszoktuk”

most rászolgáltam,
 hogy megtagadj

ennyi

ez csak a dolgok
 gyónható rendje